

Berenar trist

Dijous passat va ser el Berenar Literari de la llibreria El Cucut de Torroella. La cita anual reuneix una pila d'escriptors i d'editors, a més d'il·lustradors, traductors i altres professions lligades a la lletra. L'any que som el berenar es va dedicar a la poeta Montserrat Abelló. Com d'habitud es va poder tastar la gastronomia local, servida per la D.O. Empordà, la Casa del Te, el restaurant La Sala i el forn de Can Francès, entre d'altres. Com d'habitud també, l'ambient va ser extraordinari. Però un punt tristoi.

No és la primera vegada que ho escric. La Teresa del Cucut i la seva família i els seus amics han aconseguit que el Berenar Literari sigui una agradosa prèvia de Sant Jordi. Els escriptors ens hi desengavanyem, no tenim la pressa de l'oficialitat, fem coneixença, més d'un contacte editorial, tenim els lectors a l'abast de la mà. En aquesta ocasió vaig enraonar amb en Joan-Lluís Lluís, un dels millors escriptors catalans del moment. És un home interessant. També vaig tenir la sort de rebre el bon humor de la Maria Mercè Cuartiella i del seu home. La conversa agradabilíssima dels editors Aniol Rafel i Jordi Rourera. La intel·ligència de l'Anna Carreras, la passió d'en Pere Maruny, la tenacitat d'en Jordi Dausà i l'ofici de la Mar Bosch. Paraules creuades amb en Jordi de la 22, amb en Miquel de Ràdio Capital. La vivacitat de Vicenç Pagès Jordà. L'electricitat de l'editor Cots. La sempre feliç avinentesa de trobar l'il·lustrador Jordi Fenosa. No me'ls acabaria: Judit Pujadó i Xavier Cortadellas, els meus primers editors de talla, i el meu amic Sala Cullell, l'amistat espasmòdica amb el savi Carles Xuriguera, en Casadellà, la bonhomia de la Laura Borràs i les rialles amb la Maria Bohigas i l'Ale. L'alegria de veure la Xoia.

I tot plegat estaria molt bé, perquè cada any està molt bé, si no fos que l'any que som el berenar, deia, va ser un punt trist. Sempre hi ha parlaments que l'obren. Laura Borràs, esplèndida, ens va recordar que la cultura és la bastida d'una societat potent. Però per mi el daltabaix va venir amb les paraules de l'alcalde de Torroella. Va recordar la sindicalista, la mestra, la mare, l'àvia, la veïna, la consellera Dolors Bassa, la torroellenca empresonada per l'Estat Espanyol. Quan la glossava, a l'alcalde se li va trencar la veu.

Fa anys que no em perdo el Berenar Literari del Cucut. Ja té el vernís d'una tradició. Dijous passat el vam celebrar a mig gas. Potser només m'ho sembla a mi. Però els llaços grocs, la veu esquerdada de l'alcalde, la indignitat contra Dolors Bassa, Estremera, els exilis, la impotència davant de la injustícia que ve d'Espanya, que voleu que us digui, a mi em van aigualir la festa. Qui sap si m'ho vaig imaginar, però diria que planava una mena de compungiment. Damunt nostre s'estenia el tendal d'ignomínia que el cony de jutge Larena ha estès per doblegar tot un poble. Vull dir que potser fèiem veure que tot allò era una celebració –que ho va ser.